

Nečakaná pošta

NEW YORK, FEBRUÁR 1873

Muž známy pod menom kúzelník Prospero dostáva na adresu divadelnej kancelárie množstvo pošty, ale toto je prvý list, ktorý oznamuje samovražedný úmysel. Prichádza starostlivo pripnutý špendlíkom na kabáte päťročného dievčatka.

Právnik, ktorý ho sprevádza do divadla, napriek manažerovým námietkam odmietne poskytnúť vysvetlenie a nechá tam dieťa stáť. Na rozlúčku iba mykne plecami a dotkne sa prstami klobúka.

Manažér ani nepotrebuje čítať list, hneď mu je jasné, za kým to dieťa ide. Žiarivé očka vykúkajúce spod oblaku neposlušných hnedých kučier akoby boli zmenšeninou kúzelníkových očí.

Chytí dievčatko za ruku a drobné pršteky sa voľne poddajú jeho zovretiu. Dieťa si odmietne vyzliecť kabát, hoci v divadle je teplo, a keď sa ho spýta prečo, len tvrdošijne pokrúti hlavou.

Manažér zavedie dievčatko do svojej kancelárie, lebo nevie, čo s ním. Dievčatko si bez slova sadne na nepohodlnú stoličku pod rad zarámovaných plagátov propagujúcich dávne predstavenia, medzi škatule s lístkami a účtami. Manažér mu prinesie šálku čaju s kockou cukru navyše, ale šálka zostane nedotknutá na jeho stole a čaj pomaly chladne.

Dievčatko sa ani nepohne, vôbec sa nehniezdi. Sedí bez pohybu s rukami v lone. Pohľad upiera na svoje topánky, ktoré nedosiahnu na dlážku. Na jednej topánke je malý škrabanec, ale šnúrky sú dokonale uviazané na mašličku.

Zalepená obálka visí nad druhým gombíkom odvrchu, až kým nepríde Prospero.

Dievčatko ho začuje ešte predtým, ako sa otvoria dvere. Jeho ťažké kroky dunia na chodbe, znejú celkom ináč ako kroky manažéra, ktorý zopár ráz prišiel a odišiel, ale vždy tichučko ako mačka.

„Máte tu aj... balíček, pane,“ povie mu manažér, len čo otvorí dvere, a pozve ho do prepchatej kancelárie. Vzápätí sa už venuje divadelným záležitostiam. Netúži vidieť, ako dopadne toto stretnutie.

Kúzelník prebehne pohľadom kanceláriu, v ruke drží kôpku listov. Za ním veje čierny zamatový plášť podšitý kontrastným bielym hodvábom. Očakáva, že uvidí škatuľu v baliacom papieri alebo debnu. Až keď naňho dievčatko uprie jeho vlastné oči, uvedomí si, ako to manažér myslel.

Kúzelník Prospero reaguje na stretnutie s dcérou veľmi jednoducho: „No došľaka.“

Dievčatko upriami pohľad na svoje topánky.

Kúzelník za sebou zatvorí dvere, položí kôpku listov na stôl vedľa šálky čaju a pozrie sa na dievčatko.

Odtrhne mu obálku z kabáta, ale špendlík v ňom ostane zapichnutý.

Kým na obálke je napísané jeho umelecké meno a adresa divadla, v liste ho oslovujú jeho vlastným menom – Hector Bowen.

Prebehne očami obsah listu, ale na tvári sa mu nezračia emócie, aké v ňom pisateľka listu chcela vyvolať. Zarazí ho jedine skutočnosť, ktorá je na prvý pohľad zrejma: toto dievčatko, ktoré mu zveruje do opateru, je jeho vlastná dcéra a volá sa Celia.

„Mala ti dať meno Miranda,“ povie dievčatku s úškrnom muž zvaný Prospero. „Ale ona nikdy nemala dosť rozumu.“

Dievčatko naňho znova uprie pohľad a prižmúri tmavé oči.

Šálka na stole sa roztrasie. Pokojná hladina čaju sa zvlíni a kvietkovaný porcelán sa roztriešti na črepiny. Studený čaj sa rozleje na tanierik a kvapká na dlážku. Na vyleštenom drevenom povrchu zostávajú lepkavé stopy.

Z kúzelníkovej tváre zmizne úsmev. Zamračene pozrie na stôl a rozliaty čaj sa začne dvíhať z dlážky. Črepiny sa poskladajú do tvaru šálky a objímu tekutinu. Šálka dosadne na tanierik a z čaju sa znova parí.

Dievčatko ohromene hľadí na šálku.

Hector Bowen chytí tváričku dievčatka do ruky v rukavici, chvíľu pozoruje jeho výraz, a keď ju pustí, na detskej tvári zostanú dlhé červené stopy po jeho prstoch.

„Mohla by si byť zaujímavá,“ zamrmle.

Dievčatko nič nepovie.

V ďalších týždňoch sa vytrvalo pokúša premenovať dcéru, ale tá odmieta reagovať na iné meno ako Celia.

*

KEĎ O NIEKOEKO MESIACOV usúdi, že dievčatko je pripravené, napíše list, a hoci na obálke nie je adresa, dostane sa na miesto určenia na druhom brehu oceánu.

Džentlmenská stávka

LONDÝN, OKTÓBER 1873

Dnes večer sa koná posledné predstavenie veľmi krátkeho angažmánu. Kúzelník Prospero už dlhší čas nevystupoval v Londýne a teraz prišiel iba na jeden týždeň večerných predstavení. Matiné sa konať nebudú.

Hoci lístky boli závratne drahé, veľmi rýchlo sa vypredali a divadlo je nabité na prasknutie. Mnohé ženy držia v rukách vejáre a ovievajú sa, lebo hoci vonku je chladno, vnútri vládne dusno.

V istej chvíli sa ich vejáre znenazdajky premenia na vtáčiky, a keď vzlietnu a vytvoria kruh, obecenstvo odmení kúzelníka búrlivým potleskom. Keď sa každý vtáčik vráti na miesto a klesne do lona svojej majiteľky v podobe vejára, ovácie sa vystupňujú, hoci niektoré dámy sú príliš ohromené, aby tleskali, a len užasnuto obracajú čipkou a perím ozdobené vejáre v rukách. Celkom zabudnú na dusno v sále.

Muž v sivom obleku, ktorý sedí v lóži vľavo, však netlieska. A to nielen teraz, ale celý večer. Sústredene pozoruje muža na javisku a ani na chvíľu od neho neodtrhne zrak. Ani raz nezdvihne ruky v rukaviciach, aby sa pridral k aplauzu. Pri kúskoch, ktoré vyvolávajú búrlivé ovácie uneseného publika, ani nezdvihne obočie.

Po skončení predstavenia muž v sivom obleku bez problémov prejde pomedzi návštevníkov divadla. Nebadane vklzne za záves do zákulisia a zamieri rovno k šatniam. Kulisári ani kostymérky si ho vôbec nevšímajú.

Striebornou rúčkou vychádzkovej paličky zaklope na dvere na konci chodby.

Dvere sa akoby samy od seba otvoria a odhalia preplnenú šatňu so zrkadlami, v ktorých sa odráža Prospero z rozličných uhlov.

Jeho frak leží pohodeneý na zamatovom kresle a rozopnutá vesta mu visí na košeli lemovanej čipkou. Cylinder, ktorý sa mu počas predstavenia vynímal na hlave, odpočíva na neďalekom vešiaku.

Na javisku pôsobil tento muž mladšie, jeho vek zakrývala hrubá vrstva líčidiel a ostré svetlo reflektorov. Tvár v zrkadlách je vráska-vá, vlasy výrazne prešedivené. No pri pohľade na muža stojaceho vo dverách sa mu na perách mihne mladistvý úsmev.

„Nepáčilo sa ti to, však?“ spýta sa, no neodvráti sa od zrkadla, namiesto toho sa prihovori prízračne sivému odrazu návštevníka. Vreckovkou, ktorá kedysi možno bola biela, si zotrie z tváre hrubú vrstvu púdry.

„Aj mňa teší, že ťa vidím, Hector,“ odvetí muž v sivom a ticho za sebou zatvorí dvere.

„Vidím ti na tvári, že každá sekunda môjho vystúpenia bola pre teba utrpením,“ zasmeje sa Hector Bowen. „Videl som ťa, tak sa nepokúšaj zapierať.“

Obráti sa a podá mužovi ruku, ale ten ju nestisne. Hector len pokrčí plecami a dramaticky kývne prstami na náprotivnú stenu. Z kúta miestnosti zaprataného truhlicami a šatkami sa vynorí zamatové kreslo, z neho sa vznesie frak a poslušne sa zavesí do skrine.

„Nech sa páči, usad' sa,“ povie Hector. „Žiaľ, toto kreslo nie je také pohodlné ako kreslá v lôžach.“

„Nemôžem povedať, že také predstavenia sa mi páčia,“ vyhlási muž v sivom, stiahne si rukavičky, a prv ako si sadne, opráší kreslo. „Nie je správne manipulovať ľuďmi a tváriť sa, že sú to len triky a ilúzie.“

Hector odhodí zapudrovanú vreckovku na stôl zaprataný štetcami a plechovkami s líčidlami.

„Ani jeden človek v sále neverí, že to, čo robím na javisku, je skutočné,“ kývne rukou smerom k sále. „Práve v tom je tá krása. Videl si tie zlepšováky, čo používajú údajní kúzelníci pri tých najobvyčajnejších kúskoch? Je to len húf rýb pokrytých perím, ktoré sa usilujú presvedčiť divákov, že vedia lietať, a ja som jednoducho vták, ktorý naozaj lieta. A diváci netušia, v čom je rozdiel, akurát vidia, že som lepší.“

„To ešte neznamená, že je to menej frivolné.“

„Títo ľudia stoja v radoch a túžia po mystifikácii,“ vyhlási Hector. „A ja ich dokážem mystifikovať ľahšie ako iní. Bolo by škoda, keby som

si dal ujsť tú príležitosť. Okrem toho vynáša viac, ako si možno myslíš. Môžem ti niečo naliať? Niekde by tu mali byť skryté fľaše, ale nie som si istý, či sú tu aj poháre.“ Prehľadá zaprataný stôl a odsunie nabok kopy novín a klietku bez vtáka.

„Nie, ďakujem,“ odvetí muž v sivom obleku, zahniezdi sa v kresle a položí si ruky na rukoväť paličky. „Tvoje predstavenie ma zaujalo, ale reakcia publika ma zmiatla. Chýbala ti precíznosť.“

„Nemôžem byť priveľmi dobrý, ak ich chcem presvedčiť, že som rovnaký podvodník ako ostatní,“ vyhlási Hector so smiechom. „Ďakujem, že si prišiel a pretrpel moje vystúpenie. Dokonca ma prekvapuje, že si sa tu ukázal. Už som pomaly strácal nádej. Tú lôžku si mal rezervovanú celý týždeň.“

„Väčšinou pozvánky neodmietam. V liste si spomínal, že máš pre mňa návrh.“

„To teda mám!“ Hector prudko tleskne. „Dúfal som, že budeš ochotný zahrať si. Už dlho sme nehrali našu obľúbenú hru. No asi by som ti mal najprv predstaviť svoj nový projekt.“

„Mal som dojem, že si učenie zavesil na kliniec.“

„Aj som ho zavesil, ale tejto príležitosti som nevedel odolať,“ Hector podíde k dverám skrytým za vysokým zrkadlom. „Pod'sem, Celia,“ zakričí do susednej miestnosti a vzápätí sa usadí na svoju stoličku.

Zakrátko sa vo dverách zjaví dievčatko, až príliš pekne oblečené vzhľadom na ošarpané okolie. Je samá stužka a čipka, celkom ako bá-bika z výkladu, iba z vrkočov sa mu uvoľnilo zopár kučier. Keď uvidí, že otec nie je sám, na prahu zaváha.

„Len pod', srdiečko. Pod', pod',“ Hector kývne na dcéru. „Toto je môj spoločník, pred ním sa nemusíš hanbiť.“

Vkročí dnu a urobí dokonalý pukerlík a čipkový lem šiat sa pritom obtrie o vydratú dlážku.

„Toto je moja dcéra Celia,“ oznámi Hector mužovi v sivom obleku a položí dlaň dievčatku na hlavu. „Celia, toto je Alexander.“

„Teší ma, že vás spoznávam,“ zašepká dievčatko hlasom oveľa hlbším, než by človek čakal od takého drobného stvorenia.

Muž v sivom obleku sa jej zdvorilo ukloní.

„Rád by som ukázal tomuto pánovi, čo dokážeš,“ povie Hector. Z vrecka na veste vytiahne strieborné vreckové hodinky na dlhej reťiazke a položí ich na stôl. „Tak do toho.“

Dievčatko naňho ohromene pozrie.

„Hovoril si, že to nemám robiť pred nikým iným,“ namietne Celia. „Chcel si, aby som ti to sľúbila.“

„Tento pán nie je hocikto,“ odvetí Hector so smiechom.

„Vravel si, že bez výnimky pred nikým,“ ohradí sa Celia.

Otcovi z tváre zmizne úsmev. Chytí ju za plecía a prísne sa jej zahľadí do očí.

„Toto je celkom mimoriadny prípad,“ zvýši hlas. „Prosím ťa, ukáž tomuto pánovi, čo dokážeš, ako si mi to ukazovala na hodinách.“ Potisne ju k stolu s hodinkami.

Dievčatko vážne prikývne a s rukami za chrbtom upriami pohľad na hodinky.

Po chvíli sa hodinky začnú pomaly krútiť do kruhu po stole a reťazka sa za nimi špirálovito hadí.

Vzápätí sa vreckové hodinky vznesú zo stola a ostanú visieť vo vzduchu.

Hector s očakávaním pozrie na muža v sivom obleku.

„Pôsobivé,“ povie muž. „Ale je to dosť obyčajný trik.“

Celia zvrasťí obočie, hodinky sa zatrasú, kolieska sa rozletia na všetky strany.

„Celia,“ napomenie ju otec.

Keď začuje jeho ostrý tón, začervená sa a mrmlavo sa ospravedlní. Kolieska sa vrátia do hodínok a tie sa roztikajú, akoby sa nič nebolo stalo.

„Tak toto bolo zaujímavejšie,“ prizná muž v sivom obleku. „Je však dosť temperamentná.“

„Je ešte malá,“ Hector potľapká Celiu po hlave a nevšíma si, že sa mračí. „Neučím ju ani rok. Keď vyrastie, bude jedinečná.“

„Keby som vzal do učenia hociktoré decko z ulice, bez problémov by som ho naučil čosi také. Jedinečná je iba podľa teba a ľahko by som ti dokázal opak.“

„Teda tak!“ zvolá Hector. „Potom si ochotný zahrať si.“

Muž v sivom obleku zaváha a vzápätí prikývne.

„Navrhni niečo zložitejšie než naposledy a budem mať záujem,“ povie.

„Pravdaže to bude zložitejšie!“ vykrikuje Hector. „Vkladám do hry rodený talent. Nemienim dať do stávky len tak hocičo.“

„Pochybujem, že ide o rodený talent. Možno má isté schopnosti, ale vrodené nadanie je mimoriadne vzácne.“

„Je to moje dieťa, určite má vrodené nadanie.“

„Priznal si, že si ju už učil,“ namietne muž v sivom obleku. „Ako si tým môžeš byť istý?“

„Celia, kedy som ňu začal učiť?“ spýta sa Hector, ale nepozrie na dievčatko.

„V marci,“ odpovie Celia.

„V ktorom roku, miláčik?“ dodá Hector.

„Tento rok,“ odvetí dievčatko, akoby to bola hlúpa otázka.

„Učím ju osem mesiacov,“ spresní Hector. „A to nemá ešte ani šesť rokov. Ak si správne spomínam, ty začínaš učiť deti ešte v mladšom veku. Celia rozhodne dokáže viac, než by vedela, keby nemala vrodené nadanie. Tá levitácia hodínok sa jej podarila už na prvý pokus.“

Muž v sivom obleku upriami pozornosť na Celiu.

„Tie hodinky sa rozleteli nešťastnou náhodou, však?“ ukáže hlavou na hodinky na stole. Celia sa zamračí a mierne prikývne.

„Na také malé dieťa má pozoruhodné sebaovládanie,“ poznamená muž. „Ale taký temperament môže byť nešťastným faktorom. Môže viesť k impulzívnemu správaniu.“

„Buď z toho vyrastie, alebo sa naučí ovládať. To nie je dôležité.“

Muž v sivom obleku uprene hľadá na dieťa, ale rozpráva sa s Hectorom. Celia v rozhovore viac nedokáže rozlíšiť slová, všetko znie ako zhluk zvukov – zamračí sa, keď sa otcove odpovede stanú rovnako nezrozumiteľnými.

„Si ochotný staviť vlastné dieťa?“

„Neprehrá,“ ubezpečí ho Hector. „Navrhujem, aby si si našiel žiaka, s ktorým sa bez problémov rozlúčiš, ak už takého nemáš.“

„Predpokladám, že jej matka sa k tomu nevyjadrí.“

„Predpokladáš správne.“

Muž v sivom obleku chvíľu mlčky pozoruje dievčatko, no ani keď znova prehovorí, dievčatko jeho slovám nerozumie.

„Vidím, že si si istý jej schopnosťami, hoci by som ňu rád upozornil, aby si zvážil možnosť, že o ňu prídeš, ak prehrá. Nájdem žiaka, ktorý pre ňu bude ťažkým súperom. Inak by ani nemalo význam, aby som túto stávkou prijal. Jej víťazstvo nie je zaručené.“

„Som ochotný zariskovať,“ Hector pri tých slovách ani nepozrie na dcérku. „Ak si ochotný oficiálne so mnou uzatvoriť stávkú, poďme na to.“

Muž v sivom obleku sa znova zadíva na Celiu, a keď sa opäť ozve, Celia mu zasa rozumie.

„Tak teda dobre,“ prikývne.

„Urobil niečo, aby som nerozumela,“ postázaže sa dievčatko otocovi, keď sa k nemu obráti.

„Viem, miláčik, nebolo to veľmi slušné,“ odvetí Hector a zavedie ju ku kreslu. Muž ju pozoruje. Oči má rovnakej farby ako oblek – svetlosivé.

„Vždy si vedela robiť také veci?“ spýta sa jej a znova sa pozrie na hodinky.

Celia prikývne.

„Mamička hovorila... že som diablovo dieťa,“ povie potichu.

Muž v sivom obleku sa predkloní a čosi jej zašepká do ucha tak, aby to jej otec nepočul. Na Celiinej tvári sa rozžiarí úsmev.

„Zdvihni pravú ruku!“ Oprie sa v kresle. Celia okamžite vystrie ruku dlaňou nahor, nevie, čo má čakať. Ale muž v sivom obleku jej do otvorenej dlane nič nevloží. Namiesto toho jej obráti ruku a stiahne si z malíčka strieborný prsteň. Nastokne jej ho na prstenník, hoci jej je veľký. Druhú ruku jej položí na zápästie.

Otvorí ústa – chce povedať, že hoci je prsteň pekný, je jej veľký, keď si všimne, že sa jej na ruke zmenšuje.

Poteší ju to, ale vzápätí zmraští tvár od bolesti – prsteň sa ďalej scvrkáva a kov sa jej vpaľuje do pokožky. Pokúsi sa odtiahnuť ruku, ale muž v sivom obleku ju pevne drží za zápästie.

Vtom sa prsteň rozplynie a na prste jej zostane iba žiarivočervená jazva.

Muž v sivom obleku ju pustí a dievčatko zacúva do kúta s očami upretými na svoju ruku.

„Dobré dievča,“ pochváli ju otec.

„Budem potrebovať trochu času, aby som pripravil svojho hráča,“ poznamená muž v sivom obleku.

„Samozrejme,“ prikývne Hector. „Dám ti toľko času, koľko chceš.“ Stiahne si z prsta zlatú obrúčku a položí ju na stôl. „Daj mu ho, keď ho nájdeš.“

„Nechceš mu ho dať sám?“

„Verím ti.“

Muž v sivom obleku prikývne, vyberie z vrecka vreckovku a vezme ňou prsteň, aby sa ho nedotkol holými prstami. Vloží si ho do vrecka.

„Dúfam, že to nerobíš preto, lebo naposledy vyhrala moja hráčka.“

„Pravdaže nie,“ odvetí Hector. „Robím to preto, lebo mám hráčku, ktorá porazí každého, koho proti nej postavíš. Časy sa zmenili, takže by to mohlo byť zaujímavé. Okrem toho, pokiaľ viem, celkovo vyhrávam ja.“

Muž v sivom obleku na túto poznámku nezareaguje, stále uprene pozoruje Celiu. Dievčatko sa usiluje uhnúť pred jeho pohľadom, ale miestnosť je primalá.

„Predpokladám, že už máš vyhladené miesto na súboj,“ povie muž.

„Ani nie,“ odvetí Hector. „Myslel som si, že by sme to zatiaľ mohli nechať otvorené. Bude to čosi ako moment prekvapenia. Poznám tu v Londýne divadelného producenta, ktorý bude ochotný poduľať sa na čosi nezvyčajné. Keď nastane správny čas, obrátim sa naňho a som si istý, že nám ponúkne niečo nevídané. Najlepšie bude, ak sa to bude konať na neutrálnej pôde, hoci by si asi ocenil, keby sa to odohrávalo na tvojom piesočku.“

„Ako sa volá ten džentlmen?“

„Čendreš. Čendreš Christophe Lefèvre. Povráva sa, že je to ne-manželský syn indického princa či také čosi. Jeho matka bola nejaká pobehlica alebo baletka. Niekde v tomto bordeli mám jeho vizitku. Bude sa ti páčiť, je dosť priamočiary. Bohatý, excentrický, trochu ob-sedantný, trochu nepredvídateľný, ale predpokladám, že to ide ruka v ruku s umeleckým nadaním.“ Kopa papierov sa na stole popresúva, až sa z neporiadku vynorí vizitka a prepláva na druhú stranu miestnosti. Hector ju vezme do ruky a prečíta si ju, potom ju podá mužovi v sivom obleku. „Usporiadúva skvelé večierky.“

Muž v sivom obleku na vizitku ani nepozrie, len si ju strčí do vrecka.

„Nepočul som o ňom,“ prehodí. „Ale nemám rád, keď sa také čosi deje na verejnosti. Len aby si vedel.“

„To je nezmysel. Práve na verejnosti je to najzábavnejšie. Treba brať do úvahy množstvo obmedzení.“

„A dohodneme sa na verejnom odhalení? Bolo by to spravodlivé, keďže viem, akú hračku si postavil do stávky.“

„Stačí, ak sa dohodneme, že do tej stávky nebudeme nijako zasahovať, a uvidíme, čo sa stane,“ navrhol Hector. „Nestanovíme nijaké obmedzenia. A dám ti výhodu prvého ťahu.“

„Dobre. Tak teda platí. Ozvem sa ti.“ Muž v sivom obleku sa postaví a opráší si z rukáva neviditeľnú smietku. „Tešilo ma, že som vás spoznal, slečna Celia.“

Celia znova urobí dokonalý puckerlík a pritom muža ostrážito pozoruje.

Muž v sivom obleku priloží prsty k cylindru, ako tieň vyklzne z miestnosti a vzápätí aj z divadla na rušnú ulicu.

*

HECTOR BOWEN SA v šatni usmieva popod fúz. Jeho dcéra ticho stojí v kúte a hľadá na jazvu na prste. Bolesť zmizla rovnako rýchlo ako prsteň, ale červená stopa zostala.

Hector zo stola vezme vreckové hodinky a porovná čas s časom na nástenných hodinách. Pomaly krúti ručičkami na ciferníku.

„Celia,“ povie, ale ani sa na ňu nepozrie, „prečo naťahujeme hodinky?“

„Pretože všetko potrebuje energiu,“ odrieka dievčatko poslušne s pohľadom stále upretým na svoju ruku. „Vždy, keď chceme niečo zmeniť, musíme do toho vložiť námahu a energiu.“

„Veľmi dobre.“ Mierne zatrasie hodinkami a vloží si ich do vrecka.

„Prečo si oslovil toho muža Alexander?“ spýtala sa Celia.

„To je hlúpa otázka.“

„On sa tak nevolá.“

„A to vieš odkiaľ?“ Hector nadvihne dcére bradu a zahľadí sa jej priamo do tmavých očí.

Celia mu pohľad opätuje, ale nevie, ako mu odpovedať. V mysli si premieta výzor muža v sivom obleku so svetlými očami a s drsnými črtami a rozmýšľa, prečo jej to meno nesedí.

„Nie je to jeho pravé meno,“ povie napokon. „Nevolal sa tak odjakživa. Nosí to meno ako klobúk. Odloží ho, kedy chce. Tak ako ty meno Prospero.“

„Si ešte múdrejšia, ako som dúfal,“ zamrmle Hector, no nepovie nič na jej úvahy o mene jeho kolegu. Zoberie z vešiaka svoj cylinder a položí jej ho na hlavu. Klobúk sklízne nadol a uzavrie jej zvedavé oči do klietky z čierneho hodvábu.

ERIN MORGENSTERN
NOČNÝ CIRKUS

Druhé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2021
v spoločnosti Albatros Media Slovakia s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 351
Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš
Technická redaktorka Jana Urbanová

Z anglického originálu *Erin Morgenstern:*
The Night Circus, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Doubleday,
a division of Random House, New York, 2011,
preložila Tamara Chovanová.
Jazyková redakcia Zuzana Trstenská
Korektúra Eva Piarová
Návrh obálky Juraj Vačko
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA